

[Bertel Dahlgaard.]

at en væsentlig del, måske halvdelen, af dette krisekompleks simpelthen fejedes ned af bordet i folketinget; den anden del af dette krisekompleks havde jeg den fornøjelse at omskrive. Hvad vil det sige? Det vil sige, at man ikke overfor et ministerium, der fremkom med et så omfattende kompleks, sagde: vi vil ikke forhandle med ministeriet. Nej, det, der skete, var, at folketinget trådte frem og gennemførte denne omdannelse af forslagene. Iøvrigt har jeg bagefter haft den glæde, at det ærede medlem hr. Erik Eriksen og hans parti i høj grad roser sig af de love, der til syvende og sidst blev vedtaget. Det siger jeg ikke noget til, det er udmærket. Det er ikke afgørende, hvem der mener at have æren for det ene eller det andet. Men drager man en sammenligning i dag, er stillingen den, at det er folketinget, der skal træde frem, og spørgsmålet er derefter, om ministeriet, når folketinget har udtrykt sin vilje, vil bøje sig for denne.

Der er mange saglige spørgsmål, som trænger til en afklaring, hvadenten det nuværende ministerium fortsætter, eller der kommer et nyt styre, spørgsmål, der særlig knytter sig til den valutasituation, vi befinder os i, og til de opsparingsproblemer, som alle erkender er af så fundamental betydning for landets økonomi. Ved siden af det særlige forslag, jeg bebudede i går, og som jeg takker finansministeren for at han er rede til i hovedsagen at medvirke til gennemførelsen af, skal jeg i dag endnu nævne eet. Jeg gør det måske kortest ved at henlede opmærksomheden på, at mit parti i fjor overfor offentligheden fremsatte forslag om, at der skulle gøres et forsøg med udstedelse af værdifaste obligationer, som selvfølgelig ville blive efterspurgt af sparere, der ønsker at sikre sig mod forringelse af pengenes værdi, og som for staten ville have den betydning, at lånene til gengæld kunne opnås til en lavere rente. Jeg tillader mig at anmode om, at dette spørgsmål bliver taget op til overvejelse af regeringen og af det udvalg, som sikkert kommer.

Jeg har så kun nogle få yderligere bemærkninger.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen og det ærede medlem hr. Aksel Møller var inde på spørgsmålet om at redde regeringen.

Jeg har indtryk af, at de to ærede partiordførere ser på det udfra lidt forskellige synspunkter. Man kan måske sige, at det ærede medlem hr. Aksel Møller ser på det udfra et mere langsigtet synspunkt og det ærede medlem hr. Erik Eriksen udfra et mere kortsigtet, idet det ærede medlem hr. Erik Eriksen bl. a. brugte det udtryk, at der kunne være tale om, at det kun blev for et kort tidsrum, regeringen blev reddet — timer, dage, uger, måske måneder.

Jeg vil gerne sige et par ord i anledning af denne talen om at redde ministerier. Må jeg gøre det på følgende måde: Husker det ærede medlem hr. Erik Eriksen, at for godt et år siden, i sommeren 1953, da socialdemokratiet krævede at overtage regeringsmagten og rettede de voldsomste angreb på det radikale venstre, fordi vi opretholdt det ærede medlem hr. Erik Eriksens ministerium, indtil grundloven var bragt i havn, gjorde vi det, skønt der i hans ministerium sad en udenrigsminister, som vi havde den dybeste politiske mistillid til? Husker det ærede medlem, at vi, efter at grundlovs-sagen var løst, opfordrede til dannelsen af en regering udgået af venstre, socialdemokratiet og det radikale venstre, hvorved det ærede medlem og hans parti ville have fået al den indflydelse, han og hans parti har krav på? Husker det ærede medlem, at da det ærede medlem afviste tanken om en sådan regeringsdannelse, gav det radikale venstre ham frit lejde til selv at danne et ministerium, men at det ærede medlem udsattes for et så stærkt pres fra det konservative folkepartis side, at han opgav at gøre det? Tror det ærede medlem ikke, at han under hensyn til disse oplevelser i fjor skulle afstå fra disse smådrillerier om redning af regeringer, smådrillerier, hvis publikum består af dem, for hvem politik kun er sådanne småkrusninger på den politiske overflade, og som jeg egentlig synes det ærede medlem har gode personlige betingelser for at hæve sig op over.

Jeg husker, hvordan der i fjor sommer stod på „Social-Demokraten“'s opslagstavle her i København: Det radikale venstre redder den borgerlige regering. I dag til morgen ser jeg på et konservativt morgenblads opslagstavle: Det radikale venstre redder den socialdemokratiske regering. Jeg vil gerne sige til det høje ting, at vi